

sonce je vzhajalo in sneg se je lesketal
v vsem svojem sijaju in mogočnosti...
ovita v žarke tisočerih sončnih krogel sem prestopila
v obdobju avantur in kajpak – razočaranj, velikih
razočaranj...

vse to šteje k življenju... je že tako...
da, bilo je svetlo, lepo, nepozabno, čudežno jutro...
spominjam se ga...
takrat, ko sem stopila k oknu in videla to čudovito jutro,
vem, da me je oslepila le želja,
morda še ta preprosta tišina snežne, bele pokrajine...
da.
to so le spomini, veste,
lepi in boleči spomini mladosti...

POVEJ MU!

nocoj mi šepečeš, veter,
ko nisem pripravljena nate...
nocoj zavijaj okoli vogalov,
šepeči njemu,
da čakam na glas,
da sanjam,
ko bi moral človek
biti buden
in opazovati vsakdanji vrvež.
povej mu nocoj, zavijajoči veter,
takoj zdaj mu pojdi povedat,
da ga vendar le še ljubim,
da mi je morda malce hudo,
ker ga ni tu in
da mi je verjetno vse huje obmisli,
da se ne vrne več...

šepeči mi veter, nocoj,
ko proslavljam
s polno čašo
in mokrim licem
njegov odhod...

JURE REJEC
Železniki

MAR NISI mu ti tako napela loka
obrvi na njegovem zamišljenem obrazu,
ti prinesla prve slutnje o porazu,
ti preslišala njegovega joka?

Mar se ti ni napela ustnica od plahega stoka
ko sta se prvič razšla v večernem mrazu?
Res, strah si mu vlila v srce, in po ukazu
so v njem starejše se groze odprle od tega uroka.

Pokliči ga... sam nikoli ne pride iz te noči.
Saj hoče. A dan je prekratek in mu uhaja
v temo, in normalnemu le težko se privaja.

Pokliči ga... daj mu vsaj delček svoje moči.
Saj hoče le tolažbo, ko k tebi zahaja.
Tolaži ga, in ne bo več mislil, da odhaja.

• • •

Bo to zdaj konec. Preživeti s tem
je redka moč izbrancev. Naj zdaj odidem
in kakor slepec, ne da vem
je dan ali tema, brez vsega, sam, zaidem?

Iskal sem te. Kam naj še grem.
Ni te v meni, ne v ljudeh. Kamor pridem
je le še senca, skrita si očem,
a jaz sem tebi viden.

In še vedno hočeš naj trdim,
da si. Laž ljudem, ki z njimi sem trpel
da bi s teboj trpljenja jih otel.

Zdaj naj, še mlad, zaspim?
Da, saj prišla je noč v to deželo –
nasloni na blazino svoje jokajoče čelo.

A XI

Ta zemlja
živi v meni neko
svoje življenje.
Ve za strah, lakoto, smrt.
Iz nje se vračamo v spomin
naših že pozabljenih naslednikov.
In ne vemo, če so ta voda
ki pronica skozi kamenje
solze
teh, ki smo jih ljubili malo
manj kot sebe,
ali solze teh, ki se še ljubijo.

Vračam se k tebi, vračamo se